

Merhaba,

Bugün sizlere “Kırk Yıllık Hatır” başlıklı hikâyemi anlatacağım.

Her şey bir kahveyle başladı...

Karaköy’ün eski taş sokaklarında içilen sade bir fincan kahve, geçmişten bugüne uzanan bir yolculuğun ilk adımı oldu. Hikâyemde kahve; sadece bir içecek değil, bir miras, bir duygu, bir zamanın taşıyıcısı olarak yer aldı. Ve bu miras, bir parça kürkle vücut buldu.

Kızımız o gün yaşlı bir terziden kahverengi bir kumaş aldı. İstanbul kadar eski, yaşanmışlık kadar derin bir dokuydu bu. Sonra zaman geçti, şehirler değişti. İstanbul’un martı sesleri yerini New York’un sirenlerine bıraktı. Ama o kürk, bir çekmecedeki yıllarca bekledi... Çünkü hatırla dokunmuştu, sabırlıydı.

Yıllar sonra, sahne ışıkları altında, bir podyumda o kumaş yeniden hayat buldu. Elbise yalnızca bir kıyafet değildi; gri eteğiyle metropolün katmanlarını, siyah bustiyeriyle kararlılığı, elinde ki kahverengi parçasıyla ise geçmişin sesini taşıyordu. Bu elbise bir hikâyeydi. İstanbul’da bir kahve fincanında fısıldanan, New York’ta yankılanan bir hikâye.

Ben de bu hikâyeden ilhamla kendi tasarımıyı oluşturdum.

Tasarımda karanlık ama zarif bir atmosfer yaratmaya çalıştım. Kumaşın yaşanmış dokusunu, siyah ve gri tonların güçlü duruşunu ve kahverenginin nostaljik etkisini bir araya getirdim. Her parça, hikâyedeki bir duyguyu, bir geçmişi yansıtıyor.

Bu projeyle anlatmak istediğim şey şu:

Moda, tıpkı kahve gibi, sadece bir dış görünüş değil; bir duygudur. Bir hafızadır.

Her kıvrımda bir geçmiş, her detayda bir anlam vardır.

Ve ben, “Kırk Yıllık Hatır” hikâyesini kendi gerçeğime dönüştürdüm.

Giyilen bu tasarım, aslında bir veda değil; geçmişe duyulan zarif bir saygı duruşudur.

Dinlediğiniz için teşekkür ederim.